

Xin dành tặng cuốn sách này tới những người bạn, những học trò và đệ tử mến yêu của tôi.

“Con đường tâm linh chúng ta đang trải nghiệm cùng nhau là một hành trình siêu việt những cũng có thể là con đường độc hành của bạn trong nhiều kiếp. Không phải ai trong chúng ta cũng có được duyên lành để khám phá hành trình đầy thách thức này để tìm đến được bến bờ của chân hạnh phúc và tự do tuyệt đối. Những chia sẻ và tâm sự của tôi trong cuốn sách này sẽ đồng hành vùn các bạn trong chuyến hành trình siêu việt của chúng ta.”

ĐỨC PHÁP VƯƠNG GYALWANG DRUKPA

NHỮNG HIỂU BIẾT CĂN BẢN

CHƯƠNG 1

Hiểu Đạo Phật như một triết học

Đạo Phật cũng như Giáo pháp của Đức Phật vốn là triết học về tâm linh. Đạo Phật là con đường tâm linh. Bởi vậy, để thực hành Đạo Phật hay Phật Pháp, người thực hành cần phải hướng về tâm linh.

Tôi cho rằng dùng Phật Pháp có lẽ thích hợp hơn là Phật giáo bởi vì Đạo Phật không phải là một tôn giáo, trong khi đó chữ giáo trong Phật giáo dễ gây hiểu lầm rằng Đạo Phật là một tôn giáo. Phật Pháp hay những giáo pháp của Đức Phật hoàn toàn hướng về tâm linh chứ không phải tôn giáo. Bởi vậy, chúng ta cần trau dồi trí tuệ hiểu biết sâu sắc về Phật Pháp rồi nỗ lực áp dụng trong đời sống.

Khi nói rằng Đạo Phật là triết học, không có nghĩa là chúng ta chỉ ngồi đó suy nghĩ suông mà không áp dụng được gì trong cuộc sống. Người ta thường hay hiểu nhầm rằng triết học chỉ để tư duy chứ không phải để thực hành.

Đạo Phật là một triết lý sống cần phải được đưa và thực hành trong đời sống hàng ngày. Sự thực hành ấy phải dựa trên nền tảng triết lý không chấp nhận tư tưởng cho rằng có một đấng tạo hóa đang chi phối cuộc đời bạn và có khả năng làm cho cuộc sống của bạn tốt hơn hay xấu đi.

Thay vì tin có một đấng tạo hóa toàn năng, bạn hãy nên tin vào chính bản thân và trau dồi trí tuệ bên trong chính mình. Đây là phương pháp đúng đắn để tiếp cận Phật Pháp.

Thực hành tâm linh để giải phóng chúng ta khỏi tà kiến và khổ đau

Rất nhiều Phật tử cố chấp tin rằng Đạo Phật là một tôn giáo và họ thực hành như đang theo một tôn giáo. Tôi cho rằng quan niệm và cách thực hành như vậy là hoàn toàn sai lầm. Một số hành giả lâu năm tự cho mình là đại hành giả cũng bị mắc kẹt vào quan kiến. Thậm chí những khái niệm này đã hằn sâu vào tâm thức họ. Quan niệm như vậy là vô cùng sai lầm.

Trước hết, như tôi đã nói, hiểu Đạo Phật là một triết học tâm linh là vô cùng quan trọng. Mục đích của thực hành tâm linh hay thực hành Phật Pháp là để giải thoát chúng ta khỏi sự hiểu biết sai lệch cũng như thoát khỏi các trạng thái khổ đau thô lậu và vi tế. Bởi vậy, nếu không có sự hiểu biết tâm linh này thì việc bám chấp mạnh mẽ vào ý niệm Đạo Phật là một tôn giáo chính là nguyên nhân gây ra nhiều rắc rối. Rồi niềm tin cố chấp vào tôn giáo sẽ trở thành sự trừng phạt đối với chính bản thân bạn, mang lại cho bạn nhiều đau khổ và chướng ngại.

Chẳng hạn, mỗi khi xảy ra thiên tai lũ lụt, bệnh dịch, động đất, hay gặp phải tai ương chẳng lành, khổ đau xảy đến, chúng ta thường quen đổ lỗi cho người khác và than rằng: “Ôi, Phật đang trừng phạt chúng ta!”.

Nếu Đức Phật⁽¹⁾ là người trừng phạt thì chúng ta không nên tin và quy y⁽²⁾ nương tựa Phật. Nếu Đức Phật là người mang tới rắc rối thì Ngài chẳng từ bi chút nào. Thật vô lý nếu Đức Phật được tôn sùng là đáng từ bi nhất, trong khi ngày nay có biết bao nhiêu người đang chịu khổ đau. Nhưng sự thật là chúng ta không thể đổ lỗi cho Đức Phật. Chúng ta cần hiểu rằng đó là do ác nghiệp⁽³⁾ và sự vô tâm của chính chúng ta. Nhờ trí tuệ hiểu biết này, thay vì đổ lỗi cho người khác và hoàn cảnh bên ngoài về những bất hạnh của mình, chúng ta nỗ lực thực hành thiện hành, chính niệm tỉnh giác trong mọi suy nghĩ và hành động để khổ đau hay bất hạnh không tái diễn trong tương

lai.

Đây chính là ý nghĩa của tâm linh. Nếu nói rằng Đức Phật trừng phạt chúng ta khi Ngài không hài lòng, thì đây chính là tà kiến, bởi Đức Phật không bao giờ trừng phạt ai. Ngay cả khi bạn phạm một sai lầm nghiêm trọng. Phật cũng không bao giờ giận dữ hay buồn phiền.

Một số người có thể hỏi: “Vậy những trận thiên tai thì sao? Chúng ta không mong chúng xảy ra. Chúng ta cũng không thể kiểm soát, ngăn chặn hay liên quan gì đến thiên tai cả. Con người không tạo ra thiên tai”.

Trên thực tế, thiên tai xảy đến là do cộng nghiệp của chúng ta. Đó là hậu quả xấu do chúng ta đã cùng nhau tích lũy những nghiệp nhân bất thiện. Cộng nghiệp là kết quả của những hành động hay những quyết định chung do một nhóm người hoặc nhóm chúng sinh cùng tạo nên.

Đức Phật chỉ có thể chỉ ra con đường

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni từng tuyên thuyết nhiều lần rằng Ngài chỉ có thể trợ giúp chúng ta thông qua giáo pháp: “Ta chỉ có thể chỉ ra con đường đưa đến giác ngộ. Chính các con phải tự mình bước đi trên con đường đó”. Thậm chí Ngài không thể ban cho chúng ta sự giác ngộ.

Bởi vậy, theo logic, nếu Đức Phật không thể giúp chúng ta thì làm sao Ngài có thể tổn hại chúng ta được. Đây là một bài pháp vĩ đại. Trước khi thị hiện viên tịch, Đức Phật đã dạy các đệ tử rằng: “Ta đã truyền giáo pháp và đó là những gì các con cần thực hành. Bây giờ, tất cả đang nằm trong tay các con, không phải trong tay Ta. Ngoài ra, Ta không thể giúp các con điều gì khác”. Cho nên, chúng ta thực sự cần thực hành giáo pháp mà Đức Phật đã hướng đạo cho. Đây là con đường chân chính để trở thành một hành giả thực hành Phật Pháp. Chúng ta cần phải có chính tín thay vì mê tín chỉ biết đổ lỗi cho người khác và hoàn cảnh bên ngoài.

Nếu thần linh đang kiểm soát cuộc sống của chúng ta thì quy luật của

nghiệp không thể tồn tại.

Mặc dù, một vài người trong chúng ta gọi mình là Phật tử, nhưng vẫn tin vào các vị thần linh hay những quyền năng siêu nhiên để rồi bị mắc kẹt trong đó. Nếu các thần linh đang kiểm soát cuộc sống của chúng ta thì vai trò của nghiệp là gì? Quy luật nghiệp không thể tồn tại nếu các thần linh có khả năng ban phúc giáng họa và kiểm soát cuộc sống của chúng ta.

Bạn có thể cho rằng các bậc thần linh sẽ nổi giận nếu ta không thờ cúng họ. Chẳng hạn, nếu bạn thờ cúng một cái cây, vị thần cây sẽ giúp thỏa mãn mọi ước nguyện thế tục, còn nếu không, thần cây sẽ tức giận mà trừng phạt bạn. Một số người còn áp dụng cách hiểu vô minh⁽⁴⁾ đó đối với Đức Phật và tin rằng nếu chúng ta không cung kính Đức Phật, Đức Phật sẽ nổi giận, Ngài sẽ khiến chúng ta gặp nạn và chịu nhiều khổ đau. Nếu đúng là như vậy thì quy luật nghiệp thân quả không thể tồn tại.

Để có thể loại bỏ tà kiến này, trước hết chúng ta cần hiểu Đạo Phật như một triết lý hay một phương cách sống. Kế đến, chúng ta cần phải thực hành và ứng dụng triết lý đó trong đời sống.